

Zo maar een lichtpuntje

vóór Kerstmis

In gesprek met een 102 jarige parochiaan en parochie(h)aantje

Als je geboren en getogen bent in de parochie waar je nog steeds woont en ook nog eens 50 jaar als vrijwilliger voor de parochie hebt gewerkt, dan is de kans groot dat je veel mensen hebt leren kennen.

Soms vraag je jezelf wel eens af: "hoe zou het met die en die zijn?" of als je een naam van vroeger tegenkomt: "zou ze nog leven? Maar dan moet ze de 100 al gepasseerd zijn".

Wie heeft niet in de dagen voor de Kerst lopen slepen met boodschappen, gesjokt door de winkels om van alles in huis te halen. Kerst zonder lekker eten schijnt niet te kunnen, als je tenminste in de boodschappenkarretjes kijkt die langs je heen gaan. Je moet oppassen dat je dan niet alleen nog daar maar op let en de mensen aan je voorbij laat gaan.

Midden in de supermarkt zie ik een oud klasgenoot van de MULO. Een aantal jaren zaten we bij elkaar in de klas. Beiden zijn we oud geworden. Maar nog ouder is de dame die voor haar in de rolstoel zit.

Nog even "deftig" als vroeger, met een stralende lach en sprankelende ogen. Ik vraag haar, "U bent toch al meer dan 100 jaar?" Je bedoelt "ik ben al 102, honderdtwee en een half". Bij haar – een mens van de dag zou je vroeger zeggen – tellen de halve jaren ook mee.

Zij is daarmee onze oudste parochiaan.

Ze woont nog steeds zelfstandig. In huis kan ze wel uit de voeten, maar in het weekend gaat ze graag naar haar dochter.

Ik had haar zeker in twintig jaar niet gezien. Toch is daar direct de herkenning. Het is wonderbaarlijk zoals mensen gezichten en namen kunnen onthouden. We wisselen de wetenswaardigheden over de kinderen uit. Zowel die van de dochter als die van ons zijn uitgevloegen. We hebben dat gemeen, de liefde voor de ander op afstand.

In de kerk komt ze niet meer, maar haar geloof is wel belangrijk voor haar. Dat hoor je ook als ze praat over haar man. Achtendertig jaar geleden is haar man overleden. Nu kan ze er mee leven dat het zo is.

Ook het kerkblad komt niet meer in huis. Echt missen doet ze het niet. We komen in gesprek over een naderend levenseinde. Als je 102½ bent is je toekomst anders. Mijn schoonmoeder is nu 97 en ik vertel haar hoe ze er naar verlangt het heden voor het eeuwige te willen ruilen. De vrouw vertrouwt me toe dat ook zij naar het einde verlangt.

Heeft dan een kerk nog een rol? Ja, ze wil eigenlijk wel een soort dienst bij haar uitvaart. Wat kan er?

Parochienieuws Sint Joris

Omdat ze geen enkel contact meer heeft met de kerk, maar laat blijken het toch wel op prijs te stellen, wisselen we wat gedachten hierover. De tijd dat een pastoor nog eens langs kwam, die ligt toch wat achter ons. Maar de huisarts die komt wel elke maand.

Ik scheur een flap van een kartonnen doos af om het telefoonnummer van de dochter te kunnen noteren. Een pen hebben we beiden niet. Een passerende man is zo vriendelijk z'n pen even uit te lenen. Ik neem afscheid van mevrouw Brandse en wens haar en haar dochter hele fijne Kerstdagen.

Later in de middag bel ik de dochter en geef haar het telefoonnummer van onze pastor. We praten ook nog even na.

De rest van de dag blijft deze ontmoeting in mijn hoofd rondzingen. Het is een verhaal om met anderen te delen. Ik schrijf het dan ook maar op.

Was dit verhaal er gekomen als je geen geloof kent? Misschien wel. De inhoud van het gesprek had dan waarschijnlijk een andere draai gekregen. Ik voelde tijdens het gesprek dat er iets was. Ik kan het niet verklaren. Maar misschien had het iets met wat we God noemen te maken.

